

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: I. K., zastoupeného JUDr. Alenou Drulákovou, advokátkou se sídlem Beroun 1, Kostelní 7, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2004, čj. 9 Az 190/2003 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 23. 8. 2004 doručenou Městskému soudu v Praze dne 25. 8. 2004 se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 6. 2003, čj. OAM-655/VL-10-P05-2001. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu) a zároveň bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, v platném znění. Rozsudek městského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalobce nenaplnil žádnou ze zákonných podmínek pro udělení azylu. S ohledem na výše uvedené městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Vzhledem k tomu, že pobyt stěžovatele nebyl znám a městskému soudu se ani ve spolupráci s orgány Ministerstva vnitra, Policie České republiky a Vězeňské služby České republiky nepodařilo vypátrat místo jeho pobytu, byla stěžovateli podle ustanovení § 64 s. ř. s., § 29 odst. 3 o. s. ř., usnesením městského soudu ze dne 11. 2. 2004, čj. 9 Az 190/2003 - 32 pro toto soudní řízení ustanovena opatrovníkem pracovnice Městského soudu v Praze, A. Č.. Ze spisu vyplynulo, že napadený rozsudek byl doručen A. Č. dne 29. 6. 2004.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí a zmeškání této lhůty nelze prominout. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek její lhůty a podle odstavce 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle týdnů byl den doručení, tedy úterý 29. 6. 2004. Poslední den lhůty připadá na úterý

13. 7. 2004, kdy také lhůta k podání kasační stížnosti marně uplynula. Kasační stížnost podaná k poštovní přepravě až dne 24. 8. 2004 tedy byla podána opožděně.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b), § 120 s. ř. s. odmítnout.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu